

prof. Joh. Fritscha in dr. Hermanna Lietza »o alkoholizmu in vzgoji«. Kdor se želi poučiti o teh in ostalih, tukaj navedenih spisih, dobi vse v poročilu komiteja VIII. kongresa, katero izide v kratkem.

Zadnji dan kongresa je bil namenjen deželnim delegatom in referentom avstrijske monarhije. Po izbornih referatih se je odlikovala češka kronovina. Kranjsko so zastopali c. kr. deželnovladni svetnik dr. Zupanc, deželni poslanec dr. Majaron, bivši drž. posl. prof. dr. Krek, okrajni zdravnik dr. Šavnik in dr. Robida. Zadnji je poročal kot odposlanec deželnega odbora o dejstvih alkoholizma na Kranjskem.

Dne 14. aprila ob 8. uri zvečer se je zaključil kongres ter določilo mesto Bremen za prihodnje zborovališče. Prvomestnik, dvorni svetnik prof. dr. Gruber, se je zahvalil udeležencem za trud in obilni poset in želel, da bi rodile izrečene misli tudi primeren sad, kar gotovo želi vsako človekoljubno srce.

Mrtvemu pesniku „Aleksandrovu“.

Jutro zopet . . . Mirno ravnodušje . . .

Žejno se odpira čaša roži,
da napije se dobrote božje;
nad poljanami škrjanec kroži . . .

Kaj ti mar je, zemljica cvetoča,
kdo preminil nam za vek črez noč je!
Smeješ se k slovesu duš človeških,
mirno sprejmeš mrtveca v naročje . . .

Mrtev je! — Tako ospe se roža,
zvezde v noč utrinjajo tako se,
in strmeč za njimi v noč neskončno,
duše nam spominjajo tako se . . .

»Veš, po vaših gorah se mi toži« —
si dejal in si popravil vzglavje,
— blede roke pale so na postelj —;
»pridem k vam, ko se mi vrne zdravje.

»Mučne so te štiri bele stene,
v oknu tam, glej, komaj vrh koštanja!
Zunaj pa je maj —! Jaz šel bi v polje,
kjer ob stezah žito se priklanja!« . . .

Daleč se zamislil je pogled tvoj —;
mene čudno je zazeblo v mozeg; —
in, prijatelj, zvedela sem takrat,
kje te domek čaka tih in ozek!

* * *

Kaj, da si zaljubil se v trpljenje,
v svoje težke in meglene dni? —
Pesnik, vedel si, da kdor trpi,
ni zaman izgubil se v življenje . . .

Morda v duši sam si komaj slutil,
kaj te solze so in kaj ta smeh . . .
Tih po svojih hodil si potéh
za krasoto, da bi vso občutil.

Ko zamaknil v sinji se azur si,
v skromen cvet sred mirnega poljá,
vsa utrujenost ti je prešla,
in pozabil revščino vseh ur si. —

Dete bil si, táko dete lačno,
ki na kruhek zabi sredi rož . . .
A v zavesti bil krepak si mož,
znan ljubiti si življenje mračno!

Vida.

Minil je dan . . .

Minil je dan, minila noč —	Ti neusmiljeno deklè
kaj deva si storila?	in tvoje lepe očke
Mir iz srca odplul mi proč —	in tvoje lice rožnato
ti, ti si ga spodila.	in tvoje bele ročke.

Le beži mir, le beži mir
in pluj čez svet zeleni,
da ti le deva dražestna
ostaneš tu pri meni!

B. Baebler.

